

Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 72

JEAN DE LA HIRE

4 Lei

Cei trei cercetași

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Urmele de sânge

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL” BUCUREȘTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Urmele de sânge.

Nr. 72.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

**An apariție:
1934**

CAPITOLUL I.

Printre Tabaski.

Cercetașii ținură un consiliu după ce scăpară, ucizând câțiva sălbatici, pe părinții micuței Carmen.

Cum în mâinile Tabaskilor rămăseseră prizonieri doi marinari, tinerii hotărâră să-i salveze. Apoi vor urma coborând fluviul până unde el se unește cu Amazonul, sperând să găsească vreun vapor care să-i ducă la mare.

De acolo, părinții lui Carmen s-ar fi înapoiat cu fetița la Bahia. Hotărâră să facă o cercetare spre a vedea unde sunt sălbaticii.

Riao plecă în recunoaștere și se întoarse, alergând, după o jumătate de oră, povestind:

— Tabaski au mutat satul lor în interior. Nu mai sunt lângă râu! Sunt acum într-o savană dincolo de valea cea mare.

După o scurtă consfătuire, cercetașii hotărâră să se îndrepte cu toții într-acolo.

Când ajunseră într-un loc de unde se vedea toată valea, văzură vreo treizeci de case, făcute din crăci și frunze, care se aliniau până în pădure.

Vreo sută de indigeni ședeau în semicerc în jurul a doi stâlpi, de care se vedeau legați cei doi marinari.

Patru Tabaski uriași ședeau în picioare, cu un tomahawk în mână în fața nenorociților.

— Întâi îi torturează și apoi îi ucid - zise Marius. Mii de pipe! Asta nu pot s-o permit!

Raimondo zise calm:

— Marius, tu ochești călăul din dreapta. Tu, Jan Bart, pe al doilea. Voi, Zomba și Riao pe ceilalți doi. Eu voi izbi pe individul acela din față care mi se pare că e șeful. Una, doua, trei!

Distanța nu era mare, ținta era nemișcată și toate loviturile ajunseră la destinație.

Șeful și cei cinci călăi căzură.

În sat tumultul fu de nedescris. Indigenii știau că numai albi au arme de foc și se îngrozeau de ele.

— Să profităm de panică! ordonă Raimondo. Să liberăm prizonierii. Ceilalți rămân cu dumneata, domnule Rodriguez, zise Romanul către tatăl lui Carmen.

Cei trei cercetași alergară cât putură mai repede, urmați de Flip care lătra furios.

Într-o clipă, sărind în mijlocul mulțimii îngrozite, Raimondo și Jean Bart tăiară lianele care legau pe prizonieri în timp ce Marius cu revolverul trăgea în indigenii cei mai apropiați, în timp ce Zomba și Riao făceau gol în jurul lor cu securile.

Dar în acel moment din colibe ieșiră alte grupuri de Tabaski și aceștia erau înarmați cu sulițe și arcuri.

— Retragerea generală! comandă Raimondo.

În mai puțin de o clipă cei șapte oameni urcară dealul.

Dar marinarii trebuie să fi fost tare slăbiți de vreme ce rămaseră înapoi.

Zomba îi apucă de braț, ajutându-i să suie.

Un nor de săgeți zbură prin aer. După panica primului moment, văzând ce puțini sunt dușmanii, Tabaski, înfuriați și lacomi de a pune mâna pe armele albilor, porniseră cu toții la atac.

Când ajunseră în vârful dealului, fugarii traseră cu pușcă.

Opt indigeni căzură.

Pentru un moment antropofagii se opriră.

Dar femeile, ca turbate, încurajau pe luptători.

— Foc! Foc!

Alți sălbatici căzură.

Dar valul asediatorilor suia mereu, amenințător.

Albii trebuiră să se oprească o clipă spre a încărca, puștile. Această oprire fu fatală. O săgeată lovi în frunte pe unul din marinari care căzu pe spate.

Al doilea avu gâtul străpuns de o suliță.

Între timp, Jean Bart primi o lovitură la ceafă și căzu.

Raimondo și Marius fură doborâți de vreo șase sălbatici. Dar Milanezul, cu o sfortare supremă, reuși să se libereze și se aruncă la vreo câțiva pași spre a pune în aplicare o teribilă idee care îi trecuse prin minte.

În cartușiera sa, ținea un cartuș de dinamită, pe care îl păstrase cu grijă prin toate aventurile.

Sărind înapoi, sfărâmă cu securea craniul unui Tabask mai apropiat și strigă:

— Jean Bart! Raimondo! Atenție! Trântiți-vă la pământ!

Cei doi cercetași care se luptau cu sălbaticii – Jean Bart, își venise repede în fire – se trântiră la pământ, nemișcați, spre marea mirare a Tabaskilor.

Marius azvârli cartușul, cu fitilul aprins, în grupul compact al antropofagilor care ajunseseră pe coama dealului.

Trecură câteva clipe.

Sălbaticii în mijlocul cărora căzu proiectilul, îl priveau fără să înțeleagă nimic, apropiindu-se cu toții să vadă mica flacără care fâșia arzând frumos.

Ignoranța aceasta le fu fatală. O groaznică detunătură se auzi. Vreo cincizeci de Tabaski zburară în aer și fură sfârtecați, membrele lor sângerânde căzând peste cei rămași în viață.

Răniții începură să urle îngroziți. Și spaima fu de nedescris.

Crezând că trăsnetul căzuse asupra lor, se lăsară să cadă în vale, rostogolindu-se, unii peste alții, într-o învălmășeală îngrozitoare. Cei câțiva sălbatici care mai înconjurau pe Marius fură uciși de schije și restul cu lovituri de secure.

Corpurile lor serviră de pavăză pentru cercetași care scăpară neatinși.

După un sfert de oră de goană nebună ajunseră la local unde lăsaseră șalupa.

Se imbarcară într-o clipă.

Din fericire, timpul și curentul erau favorabile și soarta îi ajută să ajungă cu bine în Amazon unde găsiră un vaporeș american unde fură primiți frățeste.

Căpitanul promise căi va duce pe Amazon, până la mare și de acolo la Bahia, unde Rodriguez și ai săi se va opri, după ce își va fi luat rămas bun de la salvatorii lor.

CAPITOLUL II.

În „Quebrada”.

Rămasul bun fu emoționant. Cercetașii voiau acum să suie râul Colorado până la gurile sale și de acolo să exploreze! Contra forturilor care sunt, ca să zicem așa, anticamera Cordilierilor Anzilor.

Îi regăsim acum în plin munte.

Traversarea Anzilor este, sub orice latitudine, lucru foarte greu și periculos.

Nu există un drum practicabil între Atlantic și Pacific și căările șerpuitoare, pe lângă prăpăstii fără fund, se străbat pe spinare de catâr. Cu toată prudența proverbială a acestui animal, drumul e foarte periculos.

Simt peste tot torente, poduri naturale sau podețe făcute din scânduri grosolane puse transversal.

Oamenii trec pe sus și catârii pe jos, înot.

Într-un defileu infernal, numit quebradas, mergeau, dis de dimineață, pe o frumoasă zi de vară, cercetașii noștri cu Zomba și Riao, întovărășiți de câinele Flip.

Încet, încet, cu nespusă greutate, urcau spre un pisc care de jos, li se păruse inaccesibil.

— Mii de pipe! Aș vrea să fiu tras în țeapă dacă vom izbuti să ieșim din infernul acesta! zise Milanezul nervos.

Jean Bart începu să râdă:

— Pregătește-te de supliciu, Marius! Oricât de păcătos e drumul acesta, e un drum și tot ne va duce undeva.

— Adevărat! zise Raimondo.

Apa asta de jos provine dintr-un izvor și acest izvor trebuie să se găsească într-o coastă de munte! Când vom ajunge la izvor, vom vedea!

— E trecătoarea Antuco, la 2500 metri înălțime, la 36" 50' de longitudine sud – declară Jean Bart! – așa precizie mai zic și eu, glumi Marius. Dar, ai putea să ne spui, maestru geografic, la ce înălțime suntem noi acum?

Jean Bart ridică din umeri.

— Acum n-aș putea spune. Când vom fi în vârf, va voi spune!

Se auziră râsetele abisininului și indianului care precedau pe cercetași, spre a găsi urmele potecii. Flip era înaintea tuturor. Câțiva indieni întâlneau spuseră lui Riao că vor da curând peste o potecă pe care o foloseau conducătorii de catâri care făceau drumul între Argentina și Chile.

Brusc tinerii se opriră.

Zomba scoase strigătul său de alarmă:

— Yauiiiiiii!

Cercetașii puseră mâna pe carabine și se ascunseră după stânci, pentru orice eventualitate.

— Hug! Hug! Hug!

Riao venea alergând.

— Cee?

— De sus, coboară mai mulți oameni. Au catâri și cai cu multă încărcătură.

— Ei bine și ce e cu asta? Vor fi negustori pașnici...

— Nu, nu, sunt armați.

Raimondo întrebă:

— Armați, în ce chip?

— Carabine, cuțite, revolvere...

— I-ai văzut de aproape?

— Da.

— Câți sunt?

— Vreo trei zeci.

— Cred că sunt negustori sau chiar contrabandiști - a zis Raimondo - dacă au atâta bagaje. Nu e deci nici un pericol.

— Ar mai putea fi și bandiți din Argentina care au furat catârii încărcăți de prin Chile - observă Riao.

— Dar pe unde mergea atâta lume? Erau pe vreo potecă mai largă?

— Da, tocmai pe aceia pe care am văzut-o că începe și suie spre vârf.

— Da! Acum am priceput. Haidem înainte. Vor trece în drumul lor fără să ne vadă.

— Adevărat! Atunci Riao, de ce ne-ai alarmat? Erai de ajuns să stai acolo, să-i aștepți.

Indianul zâmbi șiret:

— Stăpâne, te-am înștiințat pentru că, spre a ajunge în Chile, ne-ar sta mai bine călare pe catâri decât pe picioare...

— Ah! Te-nțeleg! zise Jean Bart. E o minunată idee! Haide, să începem tratative spre a avea și noi animale de povară; dacă

vom avea de-a face cu bandiți, vom ști să ne apărăm!

Marius, care știa spaniolește, alergă înainte cu Riao, în timp ce Zomba cu ceilalți, formau rezerva în caz de primejdie.

Marius puse mâna pe mânerul revolverului și urmă liniștit. Pe Riao.

Sus le puteau vedea bine urmele patrupezilor.

Se auzea și țăcănitul potcoavelor cu cuie, pe cărarea care șerpuia printre mici tufișuri care o ascundea din când în când.

Vreo zece minute Marius și Riao urcară fără greutate și, în cele din urmă văzură spinările ultimilor cai.

Atunci Marius se așază în mijlocul potecii și agitând pălăria, scoase un strigăt ascuțit.

Călăreții, care erau în coada trupei, se întoarseră și puseră mâna pe carabină.

Marius, agitând pălăria, se înalță fără să pună mâna pe arme și strigă în spaniolește:

— Amici! Vrem să tratăm o afacere cu voi.

Oamenii dădură un fluierat și se opriră.

Marius văzu o duzină de oameni venind spre el.

Erau îmbrăcați ca niște bandiți de frontiere și aveau arme strălucitoare, bine ținute.

Marius observă totul într-o clipă și crezu că sunt bandiți care, pentru moment, păreau oameni de treabă.

— Suntem cercetași italieni. În excursie.

Marius zise:

— Nu avem cai și am fi fericiți să posedăm. Va rugăm să ne vindeți, dacă vreți câțiva din caii voștri, sau chiar catări.

Doi din indivizii mai apropiați, cu care vorbise, schimbă o ochire. Unul din ei, mai înalt, părea capul.

Înaintă, întinse mâna lui Marius și îi răspunse:

— Băiatul meu, ești tânăr, îndrăzneț și îmi, placi. Fi binevenit. Dar unde sunt tovarășii voștri?

Marius nu răspunse ci puse două degete în gură. Scoțând un fluierat ascuțit.

Amicii ieșiră de după tufișurile unde se ascuseseră.

Flip le luase înainte, lătrând.

Milanezul îi prezentă.

— Eu sunt Mariano Pomez, negustor și conducător de caravană. Unde vă duceți? Nu sunt un brigand și puteți să-mi spuneți. Dacă vă pot zi de folos cu ceva aș fi bucuros.

Milanezul răspunse:

— Mergem în Chile. Am vrea să traversăm o parte din Cordilierii Anzilor și să explorăm aceste regiuni care ne par pitorești și bune de vânătoare, judecând după animalele ce ne ies din când în când în cale.

— Foarte bine. Dar nu vă sfătuiesc să luați cai. Catării simt mai buni. Sunt mai rezistenți și mai adaptați la munte. Caii noștri sunt buni pentru câmpie și ne ducem să-i vindem în Argentina. Dacă aveți încredere în noi, vă voi da cele mai bune animale. Câte vă trebuie? Sunteți cinci, văd eu, dar poate vă mai trebuie un catâr pentru a purta vânatul pe care îl veți ucide?

— Tocmai. Ne încredem în experiența voastră.

Repede, Mariano Pomez dădu niște ordine.

Fu o mare mișcare de animale pe potecă.

Fură conduse în fața cercetașilor cinci frumoase animale, în părul lucios, cu membrele fine și nervoase.

Apoi un catâr ca animal de povară.

Mariano o ceru pentru toți o sumă care păru modestă cercetașilor.

Jean Bart, după ce încheie afacerea, întrebă oarecare informații geografice folositoare pentru orientare.

CAPITOLUL III.

Urmele de sânge.

Cercetașii încălecară, după ce încărcară catârul cu bagajele pe care până atunci le purtasera în spate.

Se despărțiră prietenește de Mariana Pomez pe care îl socotiră un gentilom.

Caravana luă drumul spre Argentina coborând o vale pe o cărare mai bună decât aceia pe care trebuia s-o folosească cercetașii spre a ajunge la Antrico.

Aceasta trecea prin zone pustii și pe marginea prăpastie!

Dar catării obișnuiți, puneau cu grijă piciorul pe pământul stâncos, mergând sigur.

Astfel călătorii puteau să vorbească liniștiți, călare, fără să se mai preocupe de punctul unde puneau piciorul.

Animalele mergeau singure, fără să le conducă nimeni. Se cunoștea că știau bine drumul.

La coborâre Quebrada se îngusta.

La un punct, drumul mergea pe marginea abisului formând un fel de tăietură în stâncă având într-o parte peretele uriaș care se suia vertiginos spre cer.

Jos, aburul care ieșea din râul ce curgea în prăpastie, forma un nor alb în care soarele juca colorile curcubeului.

Deodată un strigăt al lui Riao atrase atenție generală.

— Hug! Hug! Hug!

Indianul care o luase înainte se opri brusc și, aplecat pe șea, privea pământul.

Cercetașii zoriră ca să-l ajungă mai repede.

Fură stupefiați văzând lucrul ce opri pe indian.

Pe, cărare se vedea o baltă de sânge proaspăt, încă necoagulat și urme roșii urmau pe stâncă.

Părea că e locul de unde o ființă care pierdea mereu sânge placase mai departe.

Cei trei cercetași observau în tăcere.

Apoi Jean Bart zise:

— E imposibil ca aceste urme să provină din banda care a trecut pe aci adineaori! Acum sângele ar fi trebuit să fie

coagulat. Urmele în loc să suie, coboară.

— Dar atunci de un de vin? Poteca e strânsă între munte și prăpastie; de la stânga și de la dreapta nu a venit nimeni. Ființa care a pierdut acest sânge nu poate veni decât de jos. Deci era înaintea noastră. Trebuie să fi fost ascunsă.

— Foarte bine, dar astea nu sunt decât supoziții și e inutil să stăm aci să facem ipoteze...

— Mii de bombe! Asemenea urme de sânge nu-mi spun nimic, bun! Însemnează sau moarte, sau delict!

Zomba și Riao o luaseră înainte pe potecă continuând să observe terenul.

Flip mirosea pământul, sforăind. Cercetașii îi urmară ținând de căpăstru catării pe care Zomba și Riao îi lăsase înapoi.

Timp de o jumătate de oră nimeni nu vorbește.

Urmele slăbeau din ce în ce.

— Yayaya! Yauiiiiii!

La strigătul lui Zomba se auzi imediat și acela al indianului.

— Hug! Hug! Hug!

— Oh! Au descoperit ceva!

— Să alergăm!

După câteva clipe ajunseră pe cei doi, care, în genunchi pe marginea poteci, trăgeau cu ambele mâini ramurile unui tufiș.

Tufișul era aproape frânt și se vedea un om trântit acolo care părea mort sau leșinat.

— Ridicați-l de acolo! ordonă Raimondo.

Riao și Zomba. Traseră de haina necunoscutului și descoperiră o mare pată de sânge pe piept.

Îi desfăcură cămașa.

Sub clavicula stângă se vedea o rană întinsă.

Omul părea mort.

Jean Bart se dădu jos din șea și îl asculta.

— Inima nu mai bate. Desigur e mort.

— Misterios lucru! Cum a putut ajunge până aci?

— Și apoi, cum s-a așezat aci? Slăbit cum era, nu era posibil să fi venit singur. Dacă Zomba și Riao n-ar fi dat frunzișul la o parte nu s-ar fi văzut nimic.

— Ciudat! zise Jean Bart. Poate a fost târât de cineva, care apoi l-a aruncat în tufiș? E de nelămurit. Dar cum omul e mort și nu mai putem face nimic pentru el, n-avem altceva de făcut decât să ne vedem de drum.

Raimondo ordonă să se pună cadavrul la locul său.

— L-au găsit acolo, acolo să rămână Nu e treaba noastră.

N-avem nimic cu caravana lui Mariano Pomez și nu am avea cum să reconstituim crima...

— Nu, nu, nu-mi pare așa ceva! După haine și fizionomie mi se pare ca mortul e de altă rasă.

— Asta e sigur! afirmă Jean Bart.

— Atunci, înainte!

Cadavrul fu pus la locul său; de altfel urmele de sânge se terminau acolo și nu mai era nimic suspect prin împrejurimi.

Cercetașii vorbeau mergând despre strania întâmplare. Omul sau oamenii care aduseseră cadavrul până acolo trebuiau să fie aproape.

Urmele erau prea recente!

Raimondo zise:

— Dacă sunt pe jos îi ajungem repede.

După ce meraseră câțeva vreme în tăcere Romanul voi să întrebe pe Zomba și Riao.

— Ce credeți voi de asta?

Cei întrebați se opriră.

Zomba zise cel dintâi:

— Mulți oameni au trecut pe aci, pe jos. Au fost Araucani. Riao cunoaște urmele lor. Araucanii poartă încălțăminte specială.

Riao, întrebat cu privirea, răspunse:

— Urmele se disting bine pe pământ și nu ne înșelăm E vorba de indieni independenți ziși Araucani.

— Foarte bine. Să mergem mai departe - zise Raimondo.

Dar purtarea lui Flip era ciudată și cercetașii o remarcară.

Se apleca mereu peste abis și parcă cerceta ceva, rămânând înapoi.

— Ce dracu vede câinele ăsta? zise Marius.

Raimondo dădu ordin ca doi să rămână la ariergardă și să observe cu atenție gesturile inteligentului cățel.

Era amiază când descoperiră un loc minunat de odihnă.

CAPITOLUL IV.

O masă copioasă.

La dreapta potecii se deschidea un spațiu larg, ferit de munte, așezat tot pe marginea prăpastiei în fundul căreia mergea torentul. Stânca făcea un semicerc, spre Est, coborând spre munții Patagoni.

Cei trei cercetași puteau, de acolo, să domine drumul parcurs și locul unde cărarea se bifurca și unde întâlniseră caravana.

Părea foarte departe și abia se mai vedea cu ochiul liber.

Munții păreau că coboară unul din altul, iluminați de soare.

În depărtare, printre norii diafani se zărea câmpia patagonă cu firul argintit care era Colorado, marele său argentinian.

Jean Bart socoti că trebuiau să se găsească la vreo o mie opt sute de metri.

Cercetașii, după ce legară de stânci, animalele, începură preparativele de masă.

În saci aveau unelte de bucătărie; proviziile constau din iepuri, dropii și alte pasări ucise pe drum.

Zomba avusese grijă, când dăduse de un izvor de apă să umple toate bidoanele.

— Ne lipsesc condimentele și legumele, zise Zomba.

Jan Bart îl consolă:

— Nu auzi murmurul unei mici cascade, aproape de noi? De obicei, în vecinătatea acestora cresc ierburi comestibile. Mai ales un fel de salată sălbatică, foarte gustoasă.

— Mi se pare că am văzut și un fel de sparanghel sălbatec - adăugă Raimondo.

— Minunat! Haidem să le căutăm în timp ce eu pun apa la, fiert.

Găsiră un loc cu o vegetație luxuriantă.

Arbori de toate formele și dimensiunile creșteau în abundență, legații unii de alții cu liane șerpuitoare și pline de frunze uriașe.

Din această pădure în miniatură ieșea un susur de apă limpede și se auzeau ciripitul numeroaselor păsărele.

Pe marginea cascadei găsiră o cantitate suficientă de salată, o specie a regiunii aceleia, pe care o cunoștea bine Riao.

Mai încolo găsiră o altă iarbă comestibilă, care aducea la gust cu tarhonul.

Găsiră și cuiburi de pasări.

— Opt ouă!

Mari ca ouăle de găină. Ce or fi? Nu putură să afle de ce erau. Erau pătate cu roșu închis.

— Nu importă cărui animal îi aparține, dacă sunt bune de mâncare, zise Jean Bart.

— Marius ne va face ceva bun din ele! Na! Mi-a venit o idee!

— Ce anume? Întrebă Ligurul.

— Cascada n-o avea și ceva înăuntru?

— Pești?

— Da, peștișori mici, dar care fripți sunt delicioși. Parcă spunea Marius de o mâncare de ouă cu pește, ceva – zicea el – grozav! Dacă am pescui puțin?

— Dar cum? N-avem nici o unealtă.

După o cercetare amănunțită văzură că apa cascadei ducea într-un conduct strâmt.

Nu era greu de astupat acel mic lac, care avea și o alta ieșire se putea goli și prinde peștele rămas înăuntru.

Executarea planului nu dură mult.

Cu pământ și cu mușchi, canalul fu închis.

Îl goliră și peștișorii rămași formau o grămadă respectabilă.

Cei doi cercetași își umplură pălăriile și se înapoiară la Marius cu ierburile și peștișorii.

Marius îi primi cu entuziasm.

— Mii de milioane de pipe! De unde naiba i-ați luat – zise el vesel.

Jean Bart întrebă.

— Dar, Zomba? Riao? Nu s-au înapoiat încă?

— Nu, dar nu fi îngrijorat. Dacă Zomba nu scoate strigătul său de război și Riao pe al său, dacă Flip nu latră, însemnează că totul e în regulă. Să pregătim masa și pentru ei! N-am văzut un loc mai frumos ca acesta, bun de odihnă! Cu un gest larg arătă frumoasa panoramă.

Raimondo și Jean Bart arătară pălăriile cu pește lui Marius și ouăle.

— Ia ghicește ce avem?

— Aha! râse Marius – bine, veți vedea ce veți mânca peste o oră.

Raimondo și Jean Bart se priviră râzând:

— Ți-am spus eu?

— Mă rog, ce meniu avem azi?

Marius răspunse:

— Primul fel... A propos, aveți ceva verdeață? Ah da, văd. Ei bine, mâncare de pasăre... Apoi friptură de pasăre eu cartofi.

— Cartofi? De unde ai găsit?

— Dar ce dracii sunt ridichile astea? Eu le zic cartofi? Ce-mi pasă cum le zic, dacă sunt bune de mâncare.

— Al doilea fel de mâncare cu orez.

— Orez?

— Da! Zomba a găsit câțiva pumni în fundul sacului. L-am spălat și curățat de ți-e mai mare dragul. Felul al treilea, friptură de pește cu un pic de rom de Jamaica căruia îi dam foc.

— Ei, haide de rom! De unde rom?

— Ce are a face! Coniac! Tot aia e!

Toți râseră de glumele lui Marius.

CAPITOLUL V.

Şeful indian.

Dar râsul cercetaşilor se opri la jumătate.

Tinerii săriră în picioare, atenţi. În munte răsunase strigătul de război al lui Zomba:

— Yaya! Yauiiiiii!

Pregătirea mesei fu imediat întreruptă şi cercetaşii puseră mâna pe carabinele lor.

Dar alarma fu de scurtă durată. Flip apăru în galop, urmat de Riao care alerga tot aşa de repede ca şi câinele.

Figura indianului nu exprima nici groază, nici nelinişte, nici furie.

Cercetaşii îi ieşiră înainte.

Flip dădea bucuros din coadă în timp ce Riao zicea:

— Stăpâne, cred că am dezlegarea, măcar în parte a misterului.

— Vorbeşte!

— Am găsit urme pe nisip, în fundul Quebradei. Araucanii sunt pe o pistă de război şi au trecut în şir pe poteca din fundul văi. Ei au ucis pe omul de ieri. Pe malul râuleţului am găsit o pereche de ghetе însângerate şi cred că sunt Araucane. Pe trunchiul unui pom, ca o ameninţare sau anunţare, au vârât până la prăsele, însângerat, un pumnal Araucan.

— Dar de unde ştii că sunt Araucani?

— După urma încălţămintei. Nu mă pot înşela. Deci ei au ucis pe omul acela şi l-au ascuns în tufiş, ca să nu fie găsit prea devreme. Apoi s-au coborât de vale.

— Sunt mulţi? întrebă Marius.

Riao răspunse fără să ezite:

— Nu. Zomba şi cu mine credem că trebuie să fie douăzeci, treizeci cel mult.

— Pe jos?

— Da. Nu au nici un fel de animale căci nu le-ar putea scobori prin prăpăstiile pe unde le-am găsit urmele.

— De ce ai venit singur?

— Zomba mă urmează, dar el atât de puternic în câmpie, nu

are agilitatea mea printre stânci.

Negrul apărea și el.

Cercetașii rămaseră o clipă pe gânduri.

Apoi discutară.

Araucanii trecuseră, uciseră un om, ceea ce era treaba lor. Nu trebuia să se bage ei în afaceri străine.

Jean Bart se informă de la Riao asupra acestor neam de indieni. Riao explică:

— Sunt puternici, de statură mică, cu nasul acvilin. Sunt foarte războinici. Acei de la munte sau aproape toți independenți. Dacă sunt lăsați în pace nu atacă cei dintâi. Afară numai dacă n-au nevoie absolută de a face prizonieri sau de a captura animale de povară. Atunci n-au nici un scrupul, trebuie să mărturisesc și sunt neînduplecați. La început caută să se folosească de șiretenie, apoi întrebuițează forța. Sunt de o perfidie fără pereche.

— Bine! conchise Raimondo. Dacă ne lasă în pace, îi lăsăm și noi. Să ne vedenie de masa noastră și să-i lăsăm în plata Domnului...

Masa fu preparată într-o oră. Așternură pe jos, în loc de fețe de masă puseră foi mari pe jos de la o plantă din apropiere și, pe farfurii de metal fură distribuite mâncărurile belicoase care formau extraordinarul „meniu” al lui Marius.

Atunci se desfășură prânzul luculean și toți se întreceau în elogii pentru minunatele bucate preparate de geniul lui Marius. După masa toți se întinseră spre a se odihni puțin și a face o digestie convenabilă.

Deodată Flip începu să latre dând nervos din coadă.

Cercetașii priviră în direcția încotr-o latră câinele.

Văzură apărând niște indivizi de un aspect ciudat.

Cei cinci călători săriră în picioare, punând mâna pa carabine.

Riao strigă câteva cuvinte într-o limbă necunoscută cercetașilor, la adresa celor noii sosiți.

Unul din aceștia ridică mâna dreaptă, o agită în aer cu cele cinci degete deschise și răspunse cu exclamații guturale.

Cele două grupe se priviră în tăcere.

Oamenii din șirul indian se alinieră unul după altul în fața cercetașilor.

Erau douăzeci și patru.

Nu mai era nici o îndoială că erau Araucani așa cum îi descrisese Riao. Erau îmbrăcați după vechiul port al națiunii lor,

aveau pene de vultur pe cap și pieptul acoperit cu desene colorate. Purtau pantaloni de piele.

În picioare aveau un fel de încălțăminte specială, folosită numai de ei.

La brâu aveau câte un mare revolver american, în locul obișnuitului lor tomahawk.

Câțiva dintre ei aveau pe umărul stâng, atârnată cu o curea, o secure.

Toți aveau în mână câte o carabină.

Figura le era oribil tatuată – un tatuaj simplu făcut cu colori țipătoare – care le dădeau un aspect îngrozitor; ochii lor negrii și vioi aveau o fixitate supărătoare.

Dar cercetașii văzuseră atâtea figuri grozave în viața lor aventuroasă!

Nu se mai speriau ei de tatuaje ori cât de teribile ar fi fost!

Așteptau deci cu sânge rece, ținând liniștiți armele în mână, urmărea pe care avea s-o ia ciudata întâlnire cu ceata de indieni.

CAPITOLUL VI.

Hoții din Chile.

Dar unul dintre Araucani, de odată, acel care ridicase brațul drept, păși încet spre platformă.

Apoi se opri.

Puse dreapta pe frunte și stânga pe inimă: se închină adânc, se ridică și veni spre cercetași.

După părul său cărunț și după seriozitatea figurii sale, se putea ușor deduce că era șeful trupei sau șeful unui trib.

Ridică brațul și întinse mâna cu degetele spre cer, zicând:

— Spiritul cel mare să-mi dea priceperea necesară spre a mă putea exprima într-o limbă care nu e a mea și să pot sta de vorbă cu tinerii albi întâlniți în munte.

Vorbise spaniolește, deși cu oarecare greșeli și cu un accent bizar și gutural.

Marius care cunoștea mai bine ca toți această limbă, (de oarece avea o mare ușurință să învețe limbile străine) făcu. Un gest de înțelegere.

Șeful se închină adânc în fața lui apoi rămase nemișcat și tăcut într-o ținută mândră.

Riao șopti la urechea lui Marius.

— Te consideră, stăpâne, ca pe șeful nostru. Trebuie să

răspunzi tu acum. Dacă nu vorbești, el nu mai deschide gura.

Marius înțelegea repede situația. Cu perfectă seriozitate, imita gesturile și mișcările pe care le văzuse făcându-le indianul când se suise pe platformă.

Puse o mână pe frunte, alta pe inimă, se înclină, ridică dreapta.

— Marele spirit a îndemnat fericit pe tatăl meu indian, deoarece eu, abia demn să-i fiu fiul său, l-am înțeles foarte bine. Tatăl meu să binevoiască să vorbească! Urechile mele vor asculta și limba mea va tălmăci fraților mei vorbele.

O expresie de satisfacție se citi pe figura rigidă a indianului.

Reluă:

— Nu e în obiceiul acelora din țara mea să înceapă vorba cu străinii înainte de a se fi asigurat de intențiile lor pașnice. Întreabă deci pe tinerii albi dacă vor să fumeze cu noi pipa de pace.

Marius răspunse imediat:

— Vom fi foarte onorați să fumăm pipa de pace în tovărășia tatălui nostru indian. Dar nu ai vrea să spui numele? Al meu e Marius. Tovarășii mei albi se numesc Raimondo și Jean Bart. Aceștia sunt Zomba Africanul tovarășul nostru de aventuri de atâta vreme. Acesta e Riao Indianul, amicul nostru mai de curând. Noi suntem trei cercetași italieni, dar tatăl meu știe că cercetaș însemnează tânăr de valoare, îndrăzneț, iubitor de aventuri.

Araucanul ascultase impasibil vorbele lui Marius.

— Eu sunt șeful araucanilor liberi din munte! – zise – și numele meu este Cioc de vultur. Îmi spune așa pentru că atunci când prind o pradă nu-i mai dau drumul. Dacă e un dușman, va expira în mâinile mele! Dacă e un amic nimic nu poate sfărâma prietenia pe care i-o port.

— Ei bine – zise Lombardul – cei trei cercetași italieni vor fi veseli să facă pact de prietenie cu liberii Araucani.

În timp ce șeful se înapoia spre ai săi ca să-i pună la curent, cercetașii, Zomba și Riao vorbeau încet între el.

La un semn al lui Cioc de Vultur indienii veniră să se așeze în semicerc în jurul lui.

Cellalt semicerc era format din cei cinci călători, care se așezară și ei jos.

Cioc de Vultur se așeză lângă Marius pe care îl considera ca pe un șef, egalul său.

Într-un săculeț ce-l avea la brâu scoase o lungă pipă subțire, făcută dintr-o piatră vârată într-un tub.

Puse acolo tutun, îl aprinse cu amnarul și prezentă lui Marius pipa pacifică.

Lombardul cunoștea obiceiurile indiene spre a ști ce avea de făcut.

Trase un fum și trecu pipa lui Raimondo, care era lângă el.

Raimondo îl imită, trecând-o lui Jean Bart, care o trecu lui Zomba și acesta lui Riao.

Acest rit al prieteniei se îndeplini în tăcere.

Chiar și Flip ședea liniștit deoparte și privea curioasa scenă.

Înainte de a se isprăvi tutunul, pipa prieteniei făcu de trei ori înconjurul asistenței.

Când, după a treia oară, se înapoie la Cioc de Vultur, acesta aspirând fumul, scutură cenușa pe cizma sa și punând pipa în geanta de unde o scosese, își atinse fruntea și pieptul, cu mâna și se întoarse spre italieni.

— Securea războinică e de-acum îngropată între noi – zise – suntem amici și sângele nostru nu va trebui vărsat decât pentru o cauză comună. Frații mei albi pot vorbi acum cu toată încrederea: urechea vă asculta, inima va înregistra și toate puterile noastre se vor sili să vă fie de folos. Marius răspunse:

— Eu și tovarășii mei mulțumim cu efuziune marelui șef Cioc de Vultur pentru bunele sale cuvinte. Și noi ni le săpăm în fundul inimii.

Și fiind că suntem amici, întrebăm pe Cioc de Vultur cam se găsește pe acest drum care de obicei nu e bătut de cât de căraușii argentinieni sau de contrabandiștii care fac naveta între Chile și Argentina.

Tinerii observară pe șeful araucan.

Văzură în ochii săi strălucind un fulger de ură și buza sie jos îi tremura de mânie.

Dar își reținu expansiunea sentimentelor care îl agitau și răspunse zâmbind:

— Tinerii mei frați vor fi satisfăcuți. Poate au observat pe drum urme de sânge? Poate au descoperit, după un tufiș, un cadavru care li s-a părut suspect?

Marius avu o ușoară tresărire. Zise simplu:

— Va să zică ne-ați văzut când mergeam pe cărare când am descoperit omul ucis?

— Da. Câțiva dintre noi au spionat pe frații albi, neștiind dacă

sunteți dușmani sau prieteni.

— Foarte bine. Dar știam și că urmele de sânge nu provin numai de la cadavrul găsit ci de la o luptă dusă de frații noștri indieni, care sunt aici de față.

Șeful zâmbi.

— Negrul și indianul au urmărit pista și au găsit pumnalul și încălțăminte...

— Într-adevăr, dar misterul a fost numai în parte lămurit. Cioc de Vultur nu vrea să ne explice restul? Nu e o simplă curiozitate; e dorința noastră de aventurieri de a lămuri cele mai mici lucruri, de unde pot să se ivească pericole mari.

Cioc de Vultur privi cu admirație pe tânărul care vorbea ca un om matur.

— Tânărul meu frate are înțelepciunea celui mai bătrân sfetnic al nostru; voi vorbi deci ca în fața unui vechi șef demn de toată încrederea.

Cu gesturi încete și solemne, șeful povesti:

— De patru luni suntem în expediție de război contra Patagonilor din câmpia Argentinei care au venit în munții noștri să ne asedieze. În vreme ce erau în tabăra noastră, am primit printre noi doi oameni cu fața albă, doi chilieni numiți Paucanos și Picos, am fost însă trădați de acești doi nemernici. A doua zi după ce i-am primit ca pe niște frați, am găsit trei de ai noștri, care făcuseră de pază în noaptea aceea, asasinați mișelește cu pumnalele în spate. Toți caii noștri și toți catârii noștri ne fuseseră furați! Cei doi chilieni dispăruseră. Ne-am pâs imediat în urmărire și le-am găsit urma. Am aflat că vânduseră animalele noastre la șase argentinieni. Dar nu i-am putut descoperi. Tribul lui Cioc de Vultur e compus din oameni de valoare și curajoși în care sentimentul de răzbunare nu se stinge până la moarte! Războinicii noștri au jurat răzbunare sufletului celor trei Araucani asasinați pe capul celor trei văduve care, blestemau cu urlete îngrozitoare! Paucanos și Picos fură ajunși de ai noștri, la câțiva pași de granița argentiniana unde Araucanii independenți nu pun piciorul. Unul din ei, s-a împiedicat și a căzut; altul se azvârli în quebrada, cu riscul de a-și rupe oasele. Chilianul căzut fu prins și ucis cu un pumnal.

Araucanul se opri.

CAPITOLUL VII.

Vendeta.

Cercetașii se priviră.

— Când omul a fost ucis – relua Marius – voi lași ascuns după un tufiș.

— Da.

— De ce?

Cioc de Vultur avu un surâs fin și explică:

— Obiceiurile noastre cer ca, atunci când am prins inamic sau dușman de oarecare importanță, cum ar fi de pildă un dușman alb, trebuie să-i păstrăm scheletul atârnat în fața cortului unui șef. Tufișul după care fusese ascuns Paucanos aparține unei specii de plantă ale cărei rădăcini hrănesc niște furnici roșii, mici dar foarte prolifiche. Fiecare cuib conține o unitate de asemenea bestii. Ele rod cărnurile, fie de animale fie de oameni cu o extremă voracitate și cum sunt numeroase, în câteva zile reușise să albească repede un schelet de om. Când treaba lor e isprăvită și pe individ nu mai rămâne o fărâmiță de carne sau de vestminte, osatura rămâne complet curățată, albă ca varul, strălucitoare și oasele se țin unele de altele deoarece aceste furnici respectă cartilajele. Noi am hotărât să poposim chiar în acest loc, ales acum de voi, spre a aștepta ca scheletul să fie bine curățit de furnicile morții. Apoi am fi luat ușor scheletul curățit deoarece tufișul ales de noi nu e prea departe.

— Explicația este clară. Mii de pipe! zise Marius înseninat. Dar cellalt asasin a fugit?

— Da! Picos e mare șiret și cunoaște minunat regiunea în care ne găsim. Desigur că a găsit prin numeroasele scorburile aflate prin stâncile din împrejurimi vreun ascunziș sigur și stă acolo până se va asigura că noi am renunțat să-l mai urmărim. Stâncile nu lasă urme și e foarte greu de găsit o pistă când un individ pune piciorul pe bolovani sau pe marginile tăioase ale stâncilor de granit, în care nici fierul nu poate lăsa semn. Am lăsat în fundul quebradei încălțăminte înșăngerată și pumnalul înfipt în arbore, plin de sânge, tocmai ca o înștiințare și o amenințare. Cunoaște îndeajuns obiceiurile noastre spre a putea să aibă vreo

îndoială asupra ceea ce însemnează amenințarea araucană.

— Dar acum cine știe unde se află.

— Oh! Nu poate să fi fugit! Nu sunt aci toți oamenii mei. Vreo cincisprezece sunt puși de pândă la toate colțurile quebradei și nici o vietate nu poate face o mișcare fără să fie văzută de ochii de o agerime necunoscută vouă, albilor, ai indienilor mei. Acel dintre Araucani care îl va vedea pe ticălos, va da an anumit semnal și toți se vor pune în urmărirea lui. Vedeți dar că nici printr-o minune nu poate scăpa cineva de pumnalul nostru răzbunător. Războinicii mei au ordinul să nu-l rănească ci să mi-l aducă viu, nevătămat. Trebuie să fie judecat și executat, cel puțin acesta, cu toate formele necesare, pentru ca vendeta să fie proporțională cu satisfacția și răzbunarea ce o așteaptă cei trei tovarăși ai noștri asasinați mișelește, după cum v-am spus de el și de tovarășul său. Numai după ce sunt răzbunați sărmanii mei războinici uciși pot să ajungă lângă Marele Spirit, acolo unde se duc toți războinicii de valoare și cei ce și-au găsit o moarte vitejească.

Marius întrebă cu privirea pe tovarășii săi.

Nimeni nu vorbește.

Cercetașii erau destui de bucuroși de aventura ce le ieșise se cale. Era interesantă cunoștința pe care o făcuseră cu Araucanii liberi ale căror obiceiuri rămăseseră în stare. Primitivă, cu tot pitorescul lor de altă dată.

Nu se preocupau de viitor ci se bucurau de distracțiunea care le ieșise înainte odată cu tribul de araucani.

Tăcerea se lăsase din nou pe întreaga adunare, în vreme ce pipa, umplută cu tutun bine mirositor, începea să facă înconjurul oamenilor, dusă din gură în gură.

Deodată Flip, care ședea cuminte culcat la picioarele lui Marius și părea că doarme, se ridică pe labe, cu urechile ciunte, lătră ușor apoi alergă pe potecă.

Gestul câinelui era semnificativ.

Cioc de Vultur sări în picioare imitat imediat de toți indienii săi.

Cercetașii, Riao și Zomba. Puseră mâinile pe carabine și se luară în șir după Flip.

Indienii rămaseră în picioare, în așteptare, ca și când ar fi știut cele ce avea să se întâmple.

Dar călătorii nu apucaseră să iasă din incinta unde poposiseră când văzură ieșind, pe neașteptate, un araucan la fel cu ceilalți, pe lângă care se iviră, rând pe rând alții asemenea lui.

Erau în total vreo cincisprezece. Ultimii târau pe un alb care era îmbrăcat cu costumul chilienilor de munte.

Avea o rană la frunte, dar putea să meargă fără greutate.

Era mic de statură, cu ochii mici, șireți, plini de răutate.

Pe figura sa de brută nu se putea citi expresiunea nici unui sentiment.

Cioc de Vultur zise:

— Iată un al doilea asasin. Judecata se va împlini!

Călătorii se grupară ceva mai departe.

Marius zise:

— N-aș vrea să se desfășoare sub ochii noștri scenele da cruzime la care desigur se vor deda acești sălbatici. Știm cât de cruzi sunt oamenii aceștia turbați de setea răzbunării și nu pot permite ca tortura să se facă sub ochii noștri.

Raimondo și Jean Bart fură de aceeași părere.

— Dacă chilianul și-a meritat moartea, fie! adăugă primul. Dar să lăsăm să fie torturat un individ, asta nu putem tolera.

Riao vorbi atunci:

— Stăpânii mei! Dacă vă opuneți voinței araucanilor e posibil să vă expuneți la neplăceri. Fiți mai bine abili, lăsați să se facă preparativele și la momentul oportun voi găsi eu mijlocul să evităm o scenă oribilă, fără ca Araucanii să bănuiască că vine ceva din partea noastră. V-am spus că acești indieni sunt perfizi și șireți! Nu vă faceți din ei dușmani! Vă repet; la momentul oportun voi interveni eu.

Între timp chilianul fu legat de mâini și de picioare așa ca să nu poată face cea mai mică mișcare.

Cioc de Vultur înaintă către cercetași:

— Tineri străini și tu negrule și tu indian din câmpie, să știți că prietenia noastră încetează dacă vă opuneți la executarea răzbunării noastre. Morții noștri cer răzbunare și voim, ca cu picătură cu picătură de sânge să o îndeplinim! Ce credeți voi?

Cercetașii făcură un gest.

Riao înălță mâna, cerând voie să vorbească.

Marius îi acordă cuvântul.

— Venerabile sachem, cercetașii italieni, oameni civilizați, n-ar avea demnitate europeană dacă ți-ar răspunde în asemenea împrejurare. Lor nu le pasă ce vrei tu să faci cu prizonierul tău. Fă ce vrei, pe noi nu ne privește. Am zis.

Cioc de Vultur păru satisfăcut.

Dădu ordinele necesare pentru pregătirea supliciului...

Sfârșitul numărului 72: **Urmele de sânge.**

Citiți urmarea în fascicula Nr. 73, a „CELOR TREI CERCETAȘI”:

Indienii Puelști.

Din „CEI TREI CERCETAȘI“ a apărut până acum :

No.	No.	No.
1 La voia întâmplării	25 Un „Palace“ în	46 Mașina de tăiat
2 Brat de sânge	ghetari	capete
3 Țara groaze	26 Insula Paștelui	49 Tango-ul lui Zomba
4 Boturile roșii	27 „Glasul din stâncă“	50 Atacul aerian
5 Lupta dela Kasba	28 Prizoniera Patago-	51 Templul misterios
6 Cecul de 5 Milioane	inilor	52 Cascada fără fund
7 Rebelii din țara	29 Strâmtoarea Ma-	53 Pimeii, antropometri
Apășilor	gellan	54 Pădurea în flăcări
8 Misterul Lacului	30 Demonul Pampa-	55 Elefantul albastru
Sacru	isului	56 Cursa sângeroasă
9 Cercul de foc	31 Calul instelat	57 Pământul tremură
10 Văltorile Cataractei	32 Răzbunarea lui	58 Misterul lacului
11 Lupta navală	icarahy	59 Fluviul blestemat
12 Diversii asasini	33 Revanșa Cercetașilor	60 Regele furtunilor
13 Goaleta lătală	34 Misterul măștii roșii	61 Irădătorul demască
14 Pluta rătăcită	35 Taurul furios	62 Aventura din Londra
15 Jungla tragică	36 Mortu vii	63 Triumful celor trei
16 Secta strangulatorilor	37 Caravană blestemată	64 Pustiul Australian
17 Zădărnici în luptă	38 Desertul Camapuan	65 Răscoala oceanicilor
18 Pașoda însuflețită	39 Diamantul furat	66 Regina bandiților
19 Mina rătăcită	40 Pădurea misterioasă	67 În derivă spre Sud
20 Conspirația indusilor	41 Saltul mortii	68 Golful speranțe
21 Creatorul de morți	42 Câmpul morții	69 Misterul pașilor pe zăpadă
22 Tezaurul oceanicilor	43 Jefuitorii din Peru	70 Căi nebunit
23 Ultimul deportat	44 Cele 3 capete în zăpadă	71 Clopotul din pădurea misterioasă
24 Tuncul internat	45 Groaza Siberiană	
	46 Pelerindele negre	
	47 Sânii infernali	

La „CEI TREI CERCETAȘI“ se pot face și
abonamente în felul următor :

Pentru	10 numere	45 lei
„	20 „	80 „
„	30 „	120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal,
sau se achită la ghișeele ziarului „Universul“.